

Nagy zaj támadt Tóbiás kijelentései után s az elnök hiába csöngetett, nem tudta elnyomni a lármát. A padokból a városatyák kitódultak és hevesen vitatkoztak egymással és a tanácsosokkal. Közben Csernovics Agenor is hirtelen fölugrott a helyéről, Dobay felé futott és hangosan odakiáltott neki:

— *Aki vak, az ne beszéljen színekről!*

— *Hát akkor ne beszéljen maga!* — felelt indulatosan Dobay dr.

— Kompromittálja magát, ha így nyilatkozik a világ egyik legelső építő-tervezőjéről.

— Én tudom, mit beszélek, nem úgy, mint maga!

— Szégyen, ilyen kijelentéseket tenni Schulekről Szeged közgyűlésében.

Az érdeklődés egyszerre a két vitatkozó ur felé fordult, a bizottsági tagok nagy csoportban sereglettek köréjük és csendesíteni igyekeztek őket. *A lármában nem lehetett tárgyalni tovább, mire az elnök az ülést öt percre felfüggesztette.*

Szünet után Gaál Endre dr. kijelentette, hogy Dobay indítványához hozzájárul, mire a közgyűlés *az indítványt elfogadta.*

SZINHÁZ, MUVÉSZET.

Színházi műsor:

CSÜTÖRTÖK: *Budagyöngye*, operett. (Bmutató.) Páratlan 3/4.

PÉNTEK: *Budagyöngye*, operett. Páros 3/4.

SZOMBAT: *Budagyöngye*, operett. Páratlan 3/4.

VASÁRNAP este: *Budagyöngye*, operett. Bérletszünet.

* **Ujházi hetvenkét éves.** *Ujházi Ede*, a Nemzeti Színház nagy művésze, aki január 1-én nyugalomba vonult, szerdán ülte meg születésének hetvenkettedik évfordulóját. A mester magas kora ellenére jól érzi magát s naponta eljár a régi megszokott helyeire ebédelni, vacsorálni, sőt gyakran ellátogat színházakba is. Az enyhébb idő beálltával Ujházi ismét elmegy Abbáziába egy kissé üdülni és ezután fel fog lépni valamelyik darabban, hangversenyen, vagy matinén. Születésnapja alkalmából a mestert művészársai szeretettel üdvözölték. Azt hisszük, jó gondolat volna a szegedi színházgatótól, ha vendégszereplésre meghívna Ujházit, ugyanis nagy a valószínűség a mellett, hogy elfogadná. Szegedre ugyanis mindig nagy kedvvel jött.

* **Budagyöngye.** A színházi iroda jelenti: Teljesen készen várja a csütörtöki bemutatót Ascher Leó operettje, a *Budagyöngye*, a mely magyar színre alkalmazva ötletesebb, elevenebb az eredetinel. A szerepek a legjobb kezekben vannak, egyébként is olyan hálásak, amilyent ambiciózus színész csak kívánhat magának. A közönség érdeklődése is arra mutat, hogy a bemutató a teljes siker jegyében folyik le.

SZINHÁZI CUKORKÁK,

ajándék-dobozok
gyöngyörű választékban

RUFF-CUKORKAUZLET

Kárász-u., Ungár Mayer-palota. Telefon 11-33

Február 2, 3 és 4-én

A KORZÓ MOZIBAN

fellép

FÉDÁK SÁRI

Bemutásra kerül

RABLÉLEK.

Dráma 5 felvonásban.

Jegyek előre válthatók a pénztárnál.

Számozott helyek.

Helyárak mint rendszeren!

KALEIDOSZKOP

Szeged, január 28.

A FA ÉS A MAGYAR EMBER. Nyilvánosságra került Mikszáth Kálmánnak két kedves, szép levele, melyekből megtudjuk, hogy milyen ragaszkodó szeretettel viseltette a nagy író a gyümölcsfák iránt. Mikor a nemzet jubilálni akarta az elbeszélő irodalom koronázatlan királyát, szó volt bizonyos nemzeti ajándékról, melyet a jubileum emlékére adott volna Mikszáthnak a hálás olvasók nagy táborá. Az író meghallotta, hogy miről van szó; kifejezte tehát azt a kívánságát, hogy a nemzeti ajándék tárgyát ő határozza meg. Mire vágyhatott vajjon az az ember, kinek lelkében a szépségnek olyan tiszta eszménye élt? Azt kívánta az író, hogy küldjenek neki olvasói gyümölcsfákat az ország legkülönbözőbb részeiből, hogy ő azokat elültethesse és fejlődésük szemléletében öreg napjai vigasztalását majdan megtalálhassa.

A Jókai nagy rózsaimádása és virágszeretete jut eszünkbe, mely ép úgy, mint Mikszáth kívánsága, gyönyörűen jellemzi az íróembereknek a növényekhez, virágokhoz és fákhöz való nagy vonzódását. A növényi élet hasonlatos az emberi sorshoz s ezenfelül ma még ismeretlen érzésvilágot rejt el az ember szeme elől. Gondoljunk Maeterlinck hitelteljes, gyönyörű írására, mely a virágok intelligenciájáról szól... A művészlélek megsejti a titkok életét élő fák szenvedéseit és részt vesz sorsuk vergődésében. A növényi élet születése és fejlődése: akár az emberé...

Jó Mikszáth Kálmán azonban, — vagy, amint őt a lelkes szegedi iparos elkeresztelte: *hazánk büszkesége, a Mixa*, — nem érhetette meg az elképzelt nagy öröm teljesülését. A fák nem érkeztek meg, elkallódtak valahol utközbén. Erről szól a most publikált egyik levél, melynek a végén a keservesen csalódott író felsóhajt:

— Valóban, maholnap már a fa is csak arra való lesz, hogy a magyar embernek legyen, mire felakassza magát...

Ej, ej, így ír a horpácsi ifjólidesur, ki ugyan lázadózó éveiben, míg rommos kabátujjal itt rótt a betűket egy szegedi redakcióban, ugyancsak mélyen járt az élet szomorú alvilági régióiban, ám később hír, jóllét, bőség és ünnepeltetés vette körül... S még ő is így ír? Biz így. Mit szóljanak hát az élet igazi koldusai, a nagy hajtsza hajótöröttjei, a rohanásban elbukottak és elmaradtak ezrei? Ne szóljanak semmit, csak válasszanak ki egy szép sudár fát, amely tavaszi hajnalon fehér virágfelhőbe borul...

De vajjon van-e annyi fa az országban? Nincs, az egész világon sincs...

A PLAGIUMRÓL fog ítéletet mondani a független bíróság, arról a szelid kis lopkodásról, mely Farkas Pál urnak meghozta a pikáns Vojnits-díjat. Ballagi Aladár fogja bizonyítani, hogy hány sort vett ki a jeles szociológus Johannes Scherr munkájából s ennél fogva nem kellene-e korigálni a magyar tudós társaság minapi döntését olyanformán, hogy a Vojnitsék nyolcszáz koronáját Johannes Scherrnek kellene kiadni?

Valóban: ez az ügy igen kedves kis irodalmi szenzációnak készül. Hát arról ki fog majd felsőbb bírálatot zengeni, hogy mi jögen ítélték oda a legnagyobb sikerű magyar